

เส้นทาง
พระยา
คหบดี

9

เฟิงซิงหลิง 风轻灵 เขียน
ลู่อึ้งฮวา แปล

แนะนำตัวละคร

* ส่วยก๊วยเพย

เด็กสาวจากหมู่บ้านหนิว ชาตติระกุลต่ำ บิดาเป็นเพียงชีวไฉ่ สุดท้ายได้เข้าไปเป็นสนมในวัง

* ชื่อหม่าจิ่ง

จากอดีตองค์ชายผู้ไม่ได้รับความโปรดปราน สู่อ๋องเต๋อองค์ปัจจุบัน เคยได้รับความช่วยเหลือจากหนิวอิงเอ๋อร์

* ชื่อหม่าหวั่น

บุตรสาวคนโตของชื่อหม่าจิ่ง มารดาคือฮองเฮา แต่งงานกับเลี้ยวเหวินเย่า

* ชื่อหม่าคัง

บุตรชายคนโตของชื่อหม่าจิ่ง มารดาคือหลี่ว่จิ้นเพย ได้รับการแต่งตั้งบรรดาศักดิ์เป็นอันอ๋อง

* ชื่อหม่าฟู่

บุตรชายคนรองของชื่อหม่าจิ่ง มารดาคือหมิ่นชู่เพย สุขภาพไม่แข็งแรงเพราะถูกพิษมาตั้งแต่ยังเด็ก

* ชื่อหมาเหวี่ยง บุตรสาวคนรองของชื่อหมาจิ้ง มารดาคือ
หวงก๊วยเฟย รูปโฉมงดงามแต่มีท่าทีเย็นชา

* ชื่อหมาเซ่ง บุตรชายคนที่สามของชื่อหมาจิ้ง มารดาคือ
เหลียงเต๋อเฟย ได้รับการเลี้ยงดูจากกงเสียนเฟย

* ชื่อหมาลั่ว บุตรชายคนที่สี่ของชื่อหมาจิ้ง มารดาคือ
หลวี่ก๊วยเหวิน มีชาติกำเนิดลึกลับ

* ชื่อหมาคุน บุตรชายคนที่ห้าของชื่อหมาจิ้ง มารดาคือ
เลียวเสี่ยวยวน เสียชีวิตด้วยไข้ทรพิษ

* ชื่อหมารุ่ย บุตรชายคนที่หกของชื่อหมาจิ้ง มารดาคือ
หวงก๊วยเฟย ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัชทายาท

399

ทำไมออกจากบ้าน

หนิวอิงเออร์ยังคงมองชื่อหมาจิ้งอย่างไม่อยากเชื่อ ชื่อหมาจิ้งเห็นดวงตาเบิกกว้างของนางก็ใช้สองมือขยี้ผมของนางแรงๆ คราหนึ่งเรื้อนผมของหนิวอิงเออร์คล้ายตัวสยายลงมา ทว่าไม่ได้ดูยุ่งเหยิง แต่ดูดำสนิทอ่อนนุ่มดูจำเริญคลื้ตัวลงมาเป็นองศาที่งดงาม

ชื่อหมาจิ้งขยับเข้าไปใกล้นางอย่างหลงใหล ก่อนจะจับปอยผมบางส่วนขึ้นมาดมดม "ผมของอิงเออร์หอมมาก ใช้น้ำมันใ้ผมอะไรกัน"

หนิวอิงเออร์มองสีหน้าลุ่มหลงของชื่อหมาจิ้งแล้วก็รู้สึกเหมือนเขากำลังถูกบางอย่างเข้าถึง ดูแตกต่างไปจากเดิม "อืม เป็นน้ำมันใ้ผมที่หม่อมฉันคิดขึ้นมาเองยามว่างเพคะ ใช้เมล็ดงา นม กลีบบุปผา..."

หนิวอิงเออร์เพียงตอบอย่างไม่ใส่ใจ ทว่ากลับเห็นชื่อหมาจิ้งตั้งใจฟัง จึงหยุดลงแล้ววางมือเพรียวบางทาบบนหน้าผากของชื่อหมาจิ้ง อืม คล้ายว่า จะร้อนอยู่เล็กน้อย จากนั้นหนิวอิงเออร์ก็ก้มหน้าลงแตะหน้าผากตนเองกับ

หน้าผากของชื่อหมาจิ้งจอก อุณหภูมิก็ปกติดี

"ทำอะไรหรือ" ชื่อหมาจิ้งมอองหนีวอิ่งเออร์อย่างไม่เข้าใจ

"ฝ่าบาททรงทำตัวแปลกๆ เพคะ" หนีวอิ่งเออร์ตอบอย่างสตัยชื่อ

"ข้าแปลกอย่างไร" น้ำเสียงทุ้มต่ำของชื่อหมาจิ้งอ๋อนโยนลงกว่าเดิม
ประหนึ่งจะให้คนจมน้ำตาย

หนีวอิ่งเออร์ตัวสั่นสะท้านขึ้นมาอย่างห้ามไม่ได้พร้อมกับลูบผิวตนเอง

"ประหนึ่งเปลี่ยนเป็นคนละคน ไม่คล้ายฝ่าบาทเพคะ" หนีวอิ่งเออร์
มอองสำรวจชื่อหมาจิ้งอย่างตั้งใจ เปลี่ยนไปตรงที่ใดกัน อืม มอองออกแล้ว
เป็นสีหน้าที่อ๋อนโยนเกินไป รวมถึงถ้อยคำที่เอ่ยผิดปกติเกินไป

แปลกประหลาด!

ผมของหนีวอิ่งเออร์ถูกขยี้อีกครั้ง คราวนี้ไม่ได้อ๋อนโยนเท่าไรแล้ว

"ฝ่าบาท" หนีวอิ่งเออร์ร้องประท้วงเสียงเบาพร้อมกับยกมือกุมศีรษะ
ที่เจ็บเล็กน้อย

"ข้าดีกับเจ้า แต่เจ้ากลับไม่ต้องการ อยากให้ข้าดูเจ้ามากกว่านี้
ใช่หรือไม่" ชื่อหมาจิ้งมอองหนีวอิ่งเออร์อย่างพูดไม่ออก ข้าแปลกไปอย่างไร
ข้าปกติอย่างยิ่ง

"ก็แค่รู้สึกว่าคุณาจาของฝ่าบาทแปลกมากนี่เพคะ ปกติฝ่าบาทไม่มีทาง
ตรัสเช่นนั้น" วันนี้หนีวอิ่งเออร์ยืนกรานไม่เลิกรา

"เด็กโง่ ข้าแค่ทนเห็นเจ้าถูกข่มเหงรังแกไม่ได้" ชื่อหมาจิ้งถอนหายใจ

คำว่า 'เด็กโง่' คำนี้ทำให้หนีวอิ่งเออร์หน้าอ เดิมที่ได้ยินคำว่า 'เด็กโง่'
กับ 'เด็กร้ายกาจ' จากปากชื่อหมาจิ้งยังไม่รู้สึกอะไร ทว่าประเด็นสำคัญ
ไม่ได้อยู่ที่คำว่า 'ร้ายกาจ' กับ 'โง่' สองคำนี้ แต่อยู่ที่คำว่า 'เด็ก' นาง
อายุสามสิบปีเข้าไปแล้ว ถูกชื่อหมาจิ้งเรียกว่าเด็ก ไม่ว่าจะอย่างไรก็รู้สึกอับอาย

แต่เมื่อเห็นสีหน้าแฝงความรักใคร่เอ็นดูของซือหม่าจิ้ง ในใจหนิวอิงเออร์
ก็รู้สึกหวานล้ำขึ้นมา

"ฝ่าบาทยังปวดพระเศียรหรือไม่พะคะ" หนิวอิงเออร์ถาม นางยังไม่ลืมว่า
ตอนที่นางเพิ่งเข้ามา ซือหม่าจิ้งอยู่ในสภาพตาแดงก้ำ สีหน้าเจ็บปวด บ่งบอก
ชัดเจนว่าเมื่อคืนเขาดื่มสุราไปไม่น้อย มิฉะนั้นคงไม่มีทางเป็นเช่นนั้น

"ยังปวดอยู่บ้าง" ซือหม่าจิ้งพูดจบก็ซุกศีรษะเข้าไปในอ้อมอกของ
หนิวอิงเออร์

หนิวอิงเออร์เพิ่งเคยเห็นซือหม่าจิ้งทรมานจากอาการเมาสุราเช่นนี้
เป็นครั้งแรก ดูไปแล้วเขาคงสนิทกับคนกลุ่มนั้นมาก "พวกเขายังอยู่ที่บ้าน
สกุลปี้หรือไม่พะคะ คืนนี้ฝ่าบาทจะเสด็จไปดื่มสุรากับพวกเขาอีกหรือไม่"

"พวกเขากลับไปกันแล้ว แต่ละครคนงานยุ่งกันทั้งนั้น" ซือหม่าจิ้ง
ถอนหายใจแผ่วเบา

หนิวอิงเออร์เข้าใจและไม่ได้ถามอะไรอีก เพียงแต่นึกขึ้นได้ว่านี่เป็น
เช้าวันแรกที่เหมยชิงเหียนแต่งเข้าสกุลปี้ จำเป็นต้องเผชิญหน้ากับ
บรรดาอนุและบุตรอนุในเรือนหลัง ไม่รู้ว่าเหมยชิงเหียนจะรับมือไหวหรือไม่

"คิดอะไรอยู่หรือ" ซือหม่าจิ้งเห็นหนิวอิงเออร์เงิบลงจึงเอ่ยถาม

"กำลังคิดถึงเหมยชิงเหียนพะคะ ไม่รู้ว่าคุณจะรับมือกับบรรดาอนุ
และบุตรอนุในบ้านสกุลปี้ได้หรือไม่" หนิวอิงเออร์พูดความในใจออกมา

"เจ้าชอบนางมากหรือ" ซือหม่าจิ้งมองออกว่าความชอบของหนิวอิงเออร์
ที่มีต่อเหมยชิงเหียนไม่ได้มีสาเหตุมาจากที่อีกฝ่ายช่วยองค์หญิงสามเอาไว้
เท่านั้น

"พะคะ อุตสาห์ได้พบสตรีที่มีความคิดบริสุทธิ์และใสกระจ่างเพียงนี้
นางยังเข้ากันได้ดีกับหม่อมฉันด้วยพะคะ" หนิวอิงเออร์อยากคบหาเป็นสหาย

กับเหมยซิงเหยียนจากใจจริง ตั้งแต่เล็กจนโตนางไม่ได้มีสหายอย่างจริงจัง นัก สมัยอยู่ที่หมู่บ้านหนิว หนิวอิงเอ๋อร์สนใจเพียงดูแลหนิวหลี่ซื่อกับ หนิวซื่อหยวน ทั้งยังติดตามเรียนรู่วิชาแพทยกับหมอมู ไม่มีเวลาเล่นสนุก กับเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกันด้วยซ้ำ นับประสาอะไรกับการคบหาเป็นสหาย หลังจากบิดามารดาแยกทางกัน มารดาเลี้ยงแต่งเข้ามา พวกคนในหมู่บ้าน ต่างตีตัวออกหากจากหนิวอิงเอ๋อร์ ต่อให้มีคนเข้าหาก็ก็น่าเบื่อหน่าย ไม่มากนักน้อย

ระหว่างเดินทางเข้าเมืองหลวง นางได้ทำความรู้จักกับหลินซิงเยี่ย และมายตง ทว่าไม่นับเป็นสหาย บรรดาสนมชายาในตำหนักในยังไม่ต้อง พูดถึง บรรดาพี่น้องเหล่านี้ไม่ใช่ไม่มีใครแสดงท่าทีประจบประแจงหนิวอิงเอ๋อร์ ในทางกลับกันมีอยู่มาก แต่หนิวอิงเอ๋อร์ไม่เคยกล้าเข้าใกล้และวางใจ บรรดาพี่น้องในวังไม่ว่าจะจริงใจหรือหลอกลวง หนิวอิงเอ๋อร์ล้วนไม่กล้ารับไว้ นางพิจารณาแยกแยะไม่ไหว ไม่รู้ว่าบรรดาพี่น้องเหล่านี้จะจริงใจกับนาง ในคราแรก แต่ลอบหยิบมิดแทงข้างหลังนางในชั่วขณะต่อมาหรือไม่

นิสัยของนางเปลี่ยนแปลงไปตั้งแต่ตอนที่บิดามารดาแยกทางกัน กลายมาเป็นคนระมัดระวังรอบคอบ 'ไม่กล้าประมาทเล่นเล่่ออีก เพราะ เกรงว่าหากเธอเพียงครั้งเดียวก็อาจเกิดหายนะที่ไม่อาจพลิกฟื้นตัวได้อีก

"ในเมื่อชอบ เช่นนั้นก็คบหากับนางดีๆ" ซื่อหม่าจิ้งสนับสนุน

หนิวอิงเอ๋อร์ดวงตาสว่างวาว รับฟังศรัทธาที่ นางเข้าวังมาสิบกว่าปี 'ไม่ว่าจะเริ่มสนิทกับสนมชายาคนใด ซื่อหม่าจิ้งจะคอยเตือนนางเสมอ นางเองก็ตีตัวออกหากจากอีกฝ่ายทันที หนึ่งเพราะกลัวซื่อหม่าจิ้งจะคิดว่า นางมีเจตนาอื่นแอบแฝง สองเพราะกลัวซื่อหม่าจิ้งจะคิดว่านางกำลัง เล่นพรรคเล่นพวก ดังนั้นหนิวอิงเอ๋อร์จึงเชื่อฟังและว่าง่ายอย่างมาก แยกตัว

สันโดษอยู่ภายในตำหนักใน

"ข้ามองคนทะเลอุปฐกปรังยิง เด็กอย่างเหมยซิงเหยียนไม่ได้มีความคิดอะไรมากมาย แต่วันหน้าก็⁺ไม่รู้แล้ว" ซื่อหม่าจิ้งเอ่ย

ใบหน้าของหนิวอิงเออร์⁺พลันดำทมะนิน เรียกนางว่าเด็กก็ช่างแล้ว ทว่ากับเหมยซิงเหยียนเองก็ด้วย นางบ่นออกมาทันที "ฝ่าบาทมีพระชนมายุมากกว่าหม่อมฉันกับเหมยซิงเหยียนหลายปี สิบกว่าปีได้กระมัง มีความแตกต่างกันอยู่มากจริงๆ ด้วย"

ซื่อหม่าจิ้งอายุมากกว่าหนิวอิงเออร์สิบเอ็ดปี แต่หนิวอิงเออร์⁺ไม่กล้าพูดว่าซื่อหม่าจิ้งแก่แล้ว

หนิวอิงเออร์พูดจบใบหน้าของซื่อหม่าจิ้งก็ดำทมะนินเช่นกัน ดวงตาสีเหลืองอย่างอันตราย "เจ้ารู้สึกว้า⁺ว้าแก่แล้วหรือ"

"หามีได้พะคะ" หนิวอิงเออร์เอ่ยแก้ตัว ไม่มีวันยอมรับ "แต่ฝ่าบาททรงเรียกหม่อมฉันกับเหมยซิงเหยียนว่าเด็กประหนึ่งผู้หลักผู้ใหญ่ มิใช่ว่าหม่อมฉันคิดมากไปเองนะพะคะ"

ซื่อหม่าจิ้งชะงัก จากนั้นก็เพ็ง⁺รู้ตัวว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ ยามนั้นจึงเถียงไม่ออก

"ฮุยฮิน"

หา? หนิวอิงเออร์⁺เบิกตากว้างมองซื่อหม่าจิ้ง ขณะที่สงสัยว่าตนเองหูแว่วใช่หรือไม่ก็ได้ยินซื่อหม่าจิ้งเรียกอีกครั้ง

"ฮุยฮิน"

หนิวอิงเออร์⁺ตัวสั่นสะท้านราวกับมีเปลวไฟแล่นพล่านไปทั่วร่าง "ฝ่าบาททรงเรียกหม่อมฉันหรือพะคะ"

"อิงเออร์⁺อยากเป็นฮุยฮินของข้าหรือไม่" ซื่อหม่าจิ้งถาม

หนิวอิงเออร์ตะลึงงันอยู่ตรงนั้น นางยอมอยาก แต่ถ้าตอบว่าอยาก ก็กลัวชื่อหมาจิ้งจะคิดว่านางทะเลาะทะเลยาน ในใจนางไม่ค่อยแน่ใจความหมายของคำว่า 'สูญยีน' ในใจเขานัก ถ้าเป็นครอบครัวขุนนางทั่วไป สูยีนก็คือภรรยาของขุนนางสักคน มีหน้าซ้ำขุนนางก็เรียกภรรยาสู่สูญยีน ส่วนคนสูงศักดิ์ที่ได้รับความโปรดปรานหรือความสำคัญถัดจากสูญยีนยังมีคำเรียกหุสูญยีน* อีกด้วย ทว่าคำเรียกสูญยีนนี้ของชื่อหมาจิ้งหมายความว่าอย่างไรกันแน่

หมายถึงภรรยาหรือ หนิวอิงเออร์ไม่กล้าคิด ภรรยาของชื่อหมาจิ้งก็คือสองเฮา ไม่ใช่ว่านางไม่มีสิทธิ์ แต่ไม่กล้าคิด นางยอมรู้ตัวดีอยู่

หมายถึงเสมือนภรรยาหรือ หนิวอิงเออร์เองก็ไม่กล้าเรียกตนเองเช่นนี้ไม่ว่าอย่างไรเหนือกว่าก๊วยเพยยังมีหวงก๊วยเพย หากหวงก๊วยเพยเป็นหุสูญยีนยังว่าไปอย่าง ตำแหน่งก๊วยเพยอย่างนางเป็นแค่คนสูงศักดิ์คนหนึ่งเท่านั้น

"เหตุใดถึงไม่ตอบซ้ำ" ชื่อหมาจิ้งไม่ได้ยินคำตอบจากหนิวอิงเออร์เสียที

"หม่อมฉันไม่ทราบว่าคุณควรตอบอย่างไรเพคะ" หนิวอิงเออร์หลุบตาลง

"ถ้าเช่นนั้นตอบซ้ำมาว่าเจ้าอยากเป็นสูญยีนของข้าหรือไม่"

"อยากเพคะ" หนิวอิงเออร์ผงกศีรษะ "แต่หม่อมฉันไม่กล้าเพื่อฝัน
ใช้แล้ว เพื่อฝัน

ชื่อหมาจิ้งเห็นหนิวอิงเออร์ที่เป็นเช่นนี้ก็ถอนหายใจ ดึงตัวนางมากอด "อิงเออร์ ข้าขอบเจ้า เพียงแต่มีบางอย่างที่ข้าใ้หนทางจะมอบให้เจ้าได้"

ยามนี้ในใจชื่อหมาจิ้งรู้สึกย่ำแย่ เขาเองก็รู้ว่าตนเองกำลังรอคอยคำตอบเช่นไร หนิวอิงเออร์ตอบว่าอยาก เขายอมดีใจ แต่เมื่อหนิวอิงเออร์ไม่กล้าเพื่อฝัน ในใจเขาก็รู้สึกซบซ้อน

* หุสูญยีน หมายถึงเสมือนสูญยีน

อย่างหวงกั๊ยเพย กงเสียนเพยไว้นอกพระตำหนัก ยอมพบนหน้าเพียง
ฮู้กั๊ยเพยเท่านั้น

หวงกั๊ยเพยหงุดหงิดและเคียดแค้นเพียงใดไม่ต้องพูดถึง แค่อาศัย
เรื่องนี้ตำแหน่งของหนิวอิงเอ๋อร์กี้สูงขึ้น ทั้งยังนั่งอยู่ในตำแหน่งกั๊ยเพย
ได้อย่างมั่นคงแล้ว

ทางด้านบ้านสกุลปี๋ เหมยชิงเหยียนได้พบนหน้าบรรดาอนุและบุตรอนุ
ของปี๋เถาแล้ว นางเองไม่ได้คิดอะไร ไม่ว่าอย่างไรก่อนที่จะแต่งงานกับปี๋เถา
ก็รับรู้เรื่องพวกนี้อยู่แล้ว กลับกลายเป็นว่าปล่อยวางได้

นึกไม่ถึงว่าจะมีอนุมาลวงเกินเหมยชิงเหยียนตั้งแต่เช้า ทว่าตัวนาง
ยังไม่ทันโมโห ปี๋เถาก็อาละวาดเสียก่อน

เวลานั้นเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นในบ้านสกุลปี๋ก็กลบข่าวของหนิวอิงเอ๋อร์ไป
ทันที

"พระชายา มีข่าวหนึ่งแพร่ออกมา พระชายาทรงอยากฟังหรือไม่เพคะ"
หวันเยวี่เอ่ยด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

"ข่าวอันใด ลือมาจากที่ใด"

"บ้านสกุลปี๋เพคะ"

เมื่อได้ยินคำพูดของหวันเยวี่ หนิวอิงเอ๋อร์กี้เกิดความสนใจขึ้นมา
ทันที

"เช้าวันนี้นายท่านปี๋ขับไล่อนุออกจากบ้าน เนื่องจากมีอนุคนหนึ่ง
พูดจาล่วงเกินปี่ฮูหยิน ส่วนอนุที่มีบุตร ถ้าหากอยากไปจากบ้านสกุลปี๋
เขาเองก็ไม่ขัดขวาง หลังจากบุตรชายอนุอายุครบหกขวบจะส่งไปเล่าเรียนยัง
สำนักศึกษาศิรีเขียว บุตรสาวอนุก็จะมีหมัวหมัวมาอบรมสั่งสอนเช่นกันเพคะ"

หนิวอิงเออร์⁺ได้ยินแล้วในเวลานั้นก็ไม่ว่าควรจะตอบสนองอย่างไร
แต่ในใจยังคงดีใจแทนเหมยชิงเหียน เพียงแต่ปีเถาะทำเช่นนี้ย่อมส่งผล
ต่อชื่อเสียงของเหมยชิงเหียนอยู่ดี หากทำเช่นนี้ก่อนแต่งงานยังไม่เท่าไร แต่
ไม่ว่าอย่างไรการกระทำนี้ของปีเถาะก็ยังส่งผลดีต่อเหมยชิงเหียน อย่างน้อย
เร็วอนหลังจะได้สงบสุขขึ้นบ้าง

ตัวอย่าง

400

อำนาจดูแล

"เหลยถึง สืบเรื่องป้ายไม้ป้ายนั้นได้ความหรือยัง" หลังหนีอิงเออร์
กลับไป ชื่อหมาจิ้งก็เรียกพบเหลยถึง

"ทูลฝ่าบาท นี่เป็นสิ่งของของสกุลขุนพะยะคะ ผู้ติดตามข้างกาย
บุตรชายคนโตของอัครเสนาบดีขุนพกป้ายเช่นนี้ติดตัวอยู่" เหลยถึงตรวจสอบ
เป็นเวลานานเพียงนี้ ในที่สุดก็ตรวจพบที่มาของป้ายไม่ได้เสียที่

แววตาของชื่อหมาจิ้งลุ่มลึก คนชุดดำสองคนนั้นเป็นคนของสกุลขุนริ
"เจ้าคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้"

"ทูลฝ่าบาท ข้าน้อยเองก็ไม่แน่ใจ ถ้าหากสกุลขุนต้องการวางยาพิษ
ไทเฮา คงไม่มีทางทิ้งหลักฐานเอาไว้โดยสะเพร่าเช่นนี้ แต่ถ้าหากไม่ใช่
สกุลขุน เช่นนั้นจะเป็นผู้ใดได้อีก ข้าน้อยเองก็ตรวจสอบไม่พบพะยะคะ"

"เรื่องวางยาพิษไทเฮาอาจไม่ใช่ฝีมือของสกุลขุน แต่ก็ไมอาจตัด
ความเป็นไปได้ทิ้ง มีหน้าซ้ำหลายปีที่ผ่านมาสกุลขุนเริ่มจะทะเยอทะยาน

ขึ้นมาแล้วจริงๆ"

ชื่อหมาจิ้งก่าป้ายไม้แน่น แวดตาลุ่มลึก ความสัมพันธ์ระหว่างสกุลชุนกับสกุลหลิวไม่ดี สกุลชุนคิดจะกำจัดไทเฮาไม่ใช่ว่าเป็นไปได้ แต่ก็มีโอกาสถูกใส่ร้ายเช่นเดียวกัน สกุลชุนระมัดระวังตัวและรอบคอบเสมอมา ชื่อหมาจิ้งเองก็ไม่อาจคาดเดาแน่ชัดได้ในทันที เพียงแต่ความทะเยอทะยานในช่วงหลายปีมานี้ของสกุลชุนเพิ่มมากขึ้น มีการกระทำลับหลังบ่อยครั้ง ชื่อหมาจิ้งล้วนเห็นอยู่ในสายตา ด้วยเหตุนี้จึงเชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้

"ตรวจสอบต่อไป" ชื่อหมาจิ้งสั่งการเหลยถึงเสรีจ๊กโบกมือให้อีกฝ่ายออกไป จากนั้นก็เรียก "หลี่เจิ้งสี่"

"พะยะค่ะ"

"ถ่ายทอดคำสั่งของข้า นับตั้งแต่วันนี้มีมอบหมายให้หวงก๊วยเฟย สู้ก๊วยเฟย และเสียนเฟยร่วมกันกุมอำนาจดูแลวัง"

ชื่อหมาจิ้งพูดจบหลี่เจิ้งสี่ก็ร้องตกใจออกมาจนถึงได้ขานรับ

"เจ้าไปถ่ายทอดคำสั่งว่าใกล้เคียงนี้แล้ว มอบหมายให้หวงก๊วยเฟย สู้ก๊วยเฟย เสียนเฟยเตรียมงานทุกอย่างให้ดี"

"พะยะค่ะ" หลี่เจิ้งสี่ขานรับแล้วจากไป

หลี่เจิ้งสี่เคลื่อนไหวรวดเร็วทันทีที่พระราชโองการนี้แพร่กระจายไปทั่ววัง ทั้งตำหนักในก็แตกตื่น

เรื่องที่เกิดขึ้นหน้าพระตำหนักหวงจี่ในวันนี้ส่งผลให้หวงก๊วยเฟย สัมผัสได้ถึงอันตรายอย่างลึกซึ้ง ถึงแม้บุตรชายจะกลายเป็นรัชทายาทนางกลายเป็นหวงก๊วยเฟย แต่อำนาจดูแลวังกลับอยู่ในมือของกงเสียนเฟย อีกทั้งกงเสียนเฟยยังไม่ใช่คนรู้กาลเทศะอีกด้วย

หวงก๊วยเฟยกำลังคิดถึงเรื่องนี้หลิ่วจึงสีก้นำพระราชโองการมาพอสืบหน้าจึงดูปีติยินดีขึ้นมากทันควัน นางกำลังเค้นความคิดอยู่ว่าจะชิงอำนาจดูแลวังคืนมาจากกงเสียนเฟยอย่างไร กลับนึกไม่ถึงว่าจะง่ายดายเพียงนี้

"ยินดีด้วยเพคะพระชายา" อวินอิงกับบรรดาข้ารับใช้ในพระตำหนักพากันแสดงความยินดีกับหวงก๊วยเฟย

หวงก๊วยเฟยหุบยิ้ม เอยด้วยเสียงทุ้มต่ำ "เป็นเรื่องที่น่ายินดีจริงๆ ถ้าไม่มีอำนาจดูแลวัง ตำแหน่งหวงก๊วยเฟยนี้ก็ไม่แตกต่างอะไรจากคนไร้ประโยชน์ เช่นหลิ่วอวี๋เฉียว เพียงแต่ตอนนี้อำนาจดูแลวังย้อนกลับมาอยู่ในมือข้า ทว่าฝ่าบาทกลับให้ฮู่ก๊วยเฟยและเสียนเฟยช่วยข้าด้วย" หวงก๊วยเฟยพูดมาถึงตรงนี้ภายในใจก็ไม่ได้ยินดีเพียงนั้นอีก นางอยากจะยึดอำนาจแต่เพียงผู้เดียวไม่ใช่ถูกแบ่งอำนาจไป

"ตอนนี้อำนาจดูแลวังกลับมาอยู่ในพระหัตถ์พระชายา พระชายาควรดีพระทัยจึงจะถูกเพคะ ส่วนฮู่ก๊วยเฟยกับเสียนเฟย อาศัยความเฉลียวฉลาดของพระชายา ถึงเวลาย่อมสามารถยึดอำนาจในมือพวกนางทั้งหมดมาได้แน่นอนเพคะ"

อวินอิงพูดจบหวงก๊วยเฟยก็ผงกศีรษะ ตอนนี้ได้แต่รอให้เป็นเช่นนั้นเท่านั้น เมื่อนางกุมอำนาจไว้ในมือได้แล้วค่อยชิงอำนาจที่เหลือมาอีกที ถึงเวลานางก็จะได้จัดการหนวอิงเอ๋อร์กับซุนเยวี่เจวี่ยน

"เพียงแต่เหตุใดฝ่าบาทถึงตัดสินใจสั่งพระทัยกะทันหันเพียงนี้" หวงก๊วยเฟยย่นหัวคิ้ว ก่อนนึกถึงเรื่องที่เมื่อเช้าหนวอิงเอ๋อร์เข้าไปในพระตำหนักหวงจี้อีกครั้ง "หรือจะเป็นเพราะถูกฮู่ก๊วยเฟยเป่าหู"

"ไม่อาจตัดความเป็นไปได้นี้เพคะ ฮู่ก๊วยเฟยเป็นคนทะเยอทะยานคนหนึ่ง พระชายาทรงสามารถปล่อยให้ฮู่ก๊วยเฟยกับเสียนเฟยต่อกรกัน

ได้พอดี รอพวกนางบาดเจ็บกันทั้งสองฝ่าย พระชายาค่อยทรงลงมือจัดการ พวกนางอีกทีเพคะ"

"หรือไม่ฝ่าบาทอาจทรงตรวจสอบเรื่องป้ายไม้พบแล้ว" หวงก๊วยเฟย ยกมูมปาก

"พระชายาจะต้องทรงเดาไม่ผิดแน่นอนเพคะ"

"อืม เพียงแต่ฝ่าบาทอาจแค่สงสัยเท่านั้น มิฉะนั้นคงไม่มีทางปล่อยให้เสียนเฟยยุ่งเกี่ยวกับอำนาจดูแลดังต่อ ทว่าข้าเองก็ไม่รีบ อย่างไรก็ตามเสียสกุลขุนได้รับความสะดวกหวังพระทัยจากฝ่าบาท ในเวลาสั้นๆ เช่นนี้ไม่มีทางทำให้ฝ่าบาททอดทิ้งพวกเขาได้ เสียนเฟยเองก็เป็นคนมีความสามารถคนหนึ่ง กุมอำนาจดูแลมานานเพียงนี้ ข้ายังคงจับจุดอ่อนของนางไม่ได้แม้แต่หน่อย ช่างมีฝีมือเสียจริง นึกไม่ถึงว่าจะไร้ช่องโหว่เพียงนี้ เสียนเฟยผู้นี้เป็นภัยต่อข้า" ในดวงตาของหวงก๊วยเฟยมีรังสีอำมหิตวาบผ่าน รู้สึกระแวงกงเสียนเฟยอย่างยิ่ง

"พระชายา สู้ก๊วยเฟยผู้นี้ก็ไม่อาจไม่ระวัง ฝ่าบาททรงโปรดปรานนางอีกทั้งนางยังมีองค์ชายเจ็ดด้วยเพคะ" อวิ๋นอิงเอ๋ยเตือน ไม่หวังให้หวงก๊วยเฟยสนใจแต่กงเสียนเฟย แล้วละเลยสู้ก๊วยเฟยไป

"นาง? วางใจได้ ข้าจดจำได้อย่างแม่นยำ" หวงก๊วยเฟยนึกถึงหนิวอิงเอ๋อร์ก็จะนึกไปถึงเรื่องที่หน้าประตูพระตำหนักหวงจีเมื่อเช้าวันนี้ ทำให้รู้สึกเคียดแค้นหนิวอิงเอ๋อร์จนกัดฟัน นางเข้าวังมาหลายปีไม่เคยเสียหน้าเพียงนั้นมาก่อน สมัยก่อนแย่งชิงความโปรดปรานกับหลิวอวิ๋เจียว นางเคยพ่ายแพ้ให้อีกฝ่าย แต่ไม่ว่าอย่างไรฐานะของหลิวอวิ๋เจียวก็เห็นกันอยู่ หวงก๊วยเฟยเองก็ได้แต่ยอมอดกลั้น

แต่หนิวอิงเอ๋อร์ถือสิทธิ์อันใด อาศัยอะไรมาเทียบเคียงกับนาง

อาศัยอะไรมาข้ามหน้าข้ามตานาง

"อนึ่ง เจ้าไปพระตำหนักเยี่ยงสวีสักครา ในเมื่อฝ่าบาททรงออกพระราชโองการให้ข้ากุ่มอำนาจดูแลแล้ว เสียนเพยเองก็เป็นแค่ว่าคนช่วยเหลือ ตราประทับหงส์ย่อมต้องกลับคืนสู่มือข้า"

หวังก๊วยเพยอยากได้ตราประทับหงส์มาอยู่ในมือแทบทนไม่ไหวแล้ว ตราประทับหงส์จะต้องเป็นของนางเท่านั้น นับจากวันนี้เป็นต้นไปผู้ใดก็อย่าได้คิดจะแย่งไปจากมือนางอีก

ภายในพระตำหนักเยี่ยงสวี่ กงเสียนเพยได้ยินพระราชโองการแล้วก็หน้าซีดเผือดลง

"เป็นไปได้อย่างไร ฝ่าบาททรงทำเช่นนี้ได้อย่างไร" กงเสียนเพยริมฝีปากสั่นระริก สีหน้าไม่อยากจะเชื่อ จู่ๆ ฝ่าบาทจะทรงรับอำนาจดูแลของนางไปได้อย่างไร

"พระชายา จะใช้หวังก๊วยเพยหรือฮู่ก๊วยเพยหรือไม่เพคะ เมื่อเข้านางได้เข้าฝ่าบาทนะเพคะ" เหลียนหลันติดตามอยู่ข้างกายกงเสียนเพยมาหลายปี ทั้งยังเป็นหัวหน้านางกำนัลข้างกายกงเสียนเพย กงเสียนเพยกุมอำนาจดูแล เหลียนหลันเองก็อาศัยเรื่องนี้ยกระดับตนเองขึ้นตาม นางกำนัลกับขันทีภายในวังมีใครไม่เรียกนางด้วยความเคารพว่าท่านอาเหลียนหลันบ้าง เมื่อมีอำนาจมาหลายปีเพียงนี้ จู่ๆ มีพระราชโองการพาดเข้าใส่ ไม่ต้องพูดถึงกงเสียนเพยไม่เต็มใจ เหลียนหลันเองก็เช่นเดียวกัน

ถึงแม้ชื่อหมาจิ้งจอกไม่ได้รับอำนาจคืนทั้งหมด แต่มอบหมายอำนาจหลักให้กับหวังก๊วยเพย โดยมีกงเสียนเพยกับหนิวอิงเอ๋อร์คอยช่วยเหลือ แต่สำหรับกงเสียนเพยแล้ว นางกุมอำนาจดูแลมานานเพียงนี้ อีกทั้ง

ตำหนักในไม่ได้มีสองเฮา นางจึงรู้สึกเหมือนตนเองเป็นหัวหน้าครอบครัว
ตอนนี้กลับต้องมอบอำนาจในมือออกไป ส่วนตนเองกลายมาเป็นแค่ผู้ช่วย
คนหนึ่ง ความรู้สึกเช่นนี้ไม่ดีเลย

"ฟุฉิงอวี่ หนิวซือ สองคนนี้จะไม่มีวันปล่อยไปสักคน" กงเสียนเฟย
เอ่ยอย่างโมโหโกรธแค้น ให้นางต้องคายนเนื้อที่อยู๋ในปากออกมา นางไม่เต็มใจ
เลยสักนิดเดียว

"พระชายา พระองค์ทรงกุมอำนาจดูแลวังมาหลายปี ทุกซอกมุม
ภายในวังล้วนแทรกคนของพวกเราเอาไว้ไม่น้อย ต่อให้หวังก๊วยเพยรับช่วงต่อ
คิดอยากต่อกรกับพระชายาก็ไม่ใช่เรื่องง่ายดายเพียงนั้น มีหน้าข้าหาก
พระชายาทรงอยากขัดขาหวังก๊วยเพยยิ่งเป็นเรื่องที่ง่ายมาก ฝ่าบาท
ทรงโปรดปรานฮู่ก๊วยเพยเพียงนี้ บ่าวไม่เชื่อว่าในใจหวังก๊วยเพยจะยอมรับได้
เมื่อเข้าหวังก๊วยเพยถูกฮู่ก๊วยเพยตบหน้าอย่างแรงที่หน้าพระตำหนักหวังจี
ด้วยนะเพคะ พระชายาทรงสามารถแย่งให้หวังก๊วยเพยกับฮู่ก๊วยเพยสู้กัน
ถึงเวลาก็นั่งเป็นชาวประมงรอรับผลประโยชน์ได้เพคะ"

"อืม" กงเสียนเฟยตอบเบาๆ จากนั้นก็เอ่ยกับเปลี่ยนหลันว่า "เจ้าไป
สืบดูว่าฝ่าบาททรงพบเรื่องใดที่ทำให้ไม่พอพระทัยในตัวข้า หรือไม่ก็ลอง
ส่งจดหมายกลับสกุลซุนถามท่านพ่อกับพี่ชายดูว่าได้ทำสิ่งใดให้ฝ่าบาท
ไม่พอพระทัยหรือไม่"

"เพคะ บ่าวจะไปจัดการเดี๋ยวนี้"

กงเสียนเฟยถึงได้ผ่อนลมหายใจออกมา ทрудตัวนั่งอยู่บนเก้าอี้ราวกับ
ได้รับแรงใจเต็มहाศาล

ทางด้านพระตำหนักหลิวหลี่ค่อนข้างเรียบง่ายขึ้นบ้าง หนิวอิงเออร์

ถูกขมขื่นเยาะขนาดยักษ์ตกจากฟ้ากระแทกใส่ ในใจทั้งยินดีและกังวล ยินดีกับความล่อลวงของอำนาจดูแลวัง หนีวอชิงเจอร์⁺ไม่มีทางโง่ขนาดผลักไสมัน อำนาจดูแลวังนั้นยุ่งยากก็จริง ทว่าก็มีประโยชน์มาก สนมชายาที่มีอำนาจกับที่ไม่มีแตกต่างกันมหาศาล อีกทั้งนางเองก็ไม่อยากทำตัวอ่อนแอและถ่อมตนอีกแล้ว นับตั้งแต่วันนี้นางจำเป็นต้องทำให้ตนเองแข็งแกร่งขึ้น

"พระชายา ตั้งแต่แรกที่บ่าวติดตามพระชายาก็คิรพบอยู่แล้วว่า พระชายาจะต้องมีวันนี้แหละ นึกไม่ถึงว่าจะเร็วเพียงนี้ ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงแล้ว" ห้วนเยวี่มีแต่ความปิติยินดีเอ่อล้นอยู่บนใบหน้า

พวกจื่อซู่ ไปซู่ ซู่มู่ และมาตงเองก็ดีใจมาก ขาดแค่นี้ไม่ได้ให้ร้องแสดงความยินดีเท่านั้น

"เพียงแต่หวังกุ้ยเฟยกุมอำนาจหลัก 'ไม่รู้' เช่นกันว่านางจะให้พระชายา ดูแลเรื่องใด" ห้วนเยวี่เอ่ยอย่างกังวลใจ หวงกุ้ยเฟยไม่ได้รับมือด้วยง่าย ยิ่งไม่ต้องพูดเรื่องแบ่งเนื้อจากในมือของหวังกุ้ยเฟย

"ข้าไม่กังวล" หนีวอชิงเจอร์⁺ยิ้มน้อยๆ นางไม่กังวลจริงๆ ว่าหวังกุ้ยเฟยจะไม่ยอมมอบอำนาจให้นางและมอบหมายงานมาให้อย่างส่งเดช ถ้าหากหวังกุ้ยเฟยทำเช่นนั้นก็มีแต่จะทำให้ชื่อหมาจิ้งจอกว่าอีกฝ่ายใจแคบ ดังนั้น หวงกุ้ยเฟยไม่มีทางทำเช่นนั้น ในทางกลับกันอีกฝ่ายจะต้องเตรียมหน้าทีให้นางกับกงเสียนเฟยอย่างใส่ใจแน่นอน

ไทเฮาที่อยู่พระตำหนักจื่อหนิงกลับค่อนข้างสงบนิ่ง ไม่ได้แสดงท่าทีใดต่อเรื่องที่หวังกุ้ยเฟย กงเสียนเฟย รวมถึงฮู่กุ้ยเฟยร่วมกันกุมอำนาจดูแลวัง แต่ด้วยความขัดเคืองที่มีต่อชื่อหมาจิ้งจอกในใจไทเฮาเลื่อนขึ้นมาเป็นเกลียดชังแทนแล้ว

หลิวอวี่เจียวนั่งครองตำแหน่งหญิงพวยมานานยี่สิบกว่าปี ไม่เคยได้แตะต้องอำนาจดูแลวัง ต่อให้สมัยที่เลี้ยวซื้อล้มป่วยหรือตั้งครรรค์หญิงใหญ่ ไทเฮาจะทำทุกวิถีทางเพื่อช่วงชิงอำนาจมาจากทางเลี้ยวซื้อ แต่ก็ไม่เคยสำเร็จสักครั้ง สาเหตุมาจากนางมีบุตรชายที่แสนดี มีหน้าข้า หากไม่พูดถึงหลิวอวี่เจียว นางเป็นไทเฮามา ยี่สิบกว่าปีก็ไม่เคยแตะต้องอำนาจดูแลวังมาก่อนเช่นกัน ตอนนี้อยู่จึงอวี่กลายเป็นหญิงพวย ชื่อหมาจึงกลับยกอำนาจดูแลวังให้อีกฝ่าย ไทเฮาจะไม่เคียดแค้นชิงชิงได้หรือ

"เฉียนจิ้น ข้าเลี้ยงดูลูกคนนี้มาเสียเปล่าจริง ๆ" ไทเฮาเอ่ยเสียงเนิบนาบ

เฉียนจิ้นเสียบกริบ ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรดี ไทเฮาเองก็ไม่ได้หวังว่าเฉียนจิ้นจะตอบนาง ได้แต่เอ่ยต่อไป "ลูกคนนี้โกรธข้า แค้นข้ามาหลายสิบปีแล้ว"

ประโยคนี้ของไทเฮานั้นเฉียนจิ้นเองก็เห็นด้วย เขารู้สึกเช่นกันว่าฝ่าบาททรงแค้นไทเฮากับสกุลหลิว มิฉะนั้นจะปฏิบัติเช่นนี้ต่อไทเฮากับสกุลหลิวได้อย่างไร

"ไทเฮา ฝ่าบาทเองก็ทรงถูกคนยุแหยงมาพะยะค่ะ" เฉียนจิ้นเอ่ยขึ้นมา "ป่าวรู้สึกว่สมัยที่ฝ่าบาทเสด็จออกจากเมืองหลวง สกุลฟู่ที่ติดตามอยู่ข้างกายฝ่าบาทจะต้องพยายามยุแหยงความสัมพันธ์ระหว่างไทเฮาและสกุลหลิวกับฝ่าบาทแน่นนอนพะยะค่ะ"

ยิ่งสกุลฟู่มีความสำคัญ มีตำแหน่งสูงเพียงใดในพระทัยฮ่องเต้ สกุลหลิวก็มีตำแหน่งต่ำมากเท่านั้น ความเชื่อใจจึงไม่มีให้พูดถึง

"เจ้าพูดถูก ข้าเดาได้นานแล้ว ดังนั้นหลายปีมานี้ข้าถึงอยากทำลายสกุลฟู่" ไทเฮาคิดถึงเรื่องนี้ก็นึกชิงชิงขึ้นมา รวมถึงเสียใจภายหลังที่สมัยก่อนตอบตกลงให้ชื่อหมาจึงแต่งฟู่จิงอวี่เป็นชายารอง ข้างผิดแผนจริง ๆ

"ไทเฮาอย่าทรงคิดมากเกินไปค่ะ ความจริงการที่พระชายาสามพระองค์ร่วมกันดูแลดำเนินในก็เป็นเรื่องดี ตามที่บ่าวเห็น ถึงแม้หวงก๊วยเฟยจะกุมอำนาจดูแลวัง แต่เสียนเฟยกับฮุ่ยก๊วยเฟยจะต้องไม่ยอมรับใช้หวงก๊วยเฟยแน่นอน อย่าลืมนะว่าเสียนเฟยกุมอำนาจดูแลวังมาหลายปีแล้ว อยู่ดีๆ หวงก๊วยเฟยมาแย่งอำนาจไปจากมือนาง เสียนเฟยจะเต็มใจได้อย่างไร ส่วนฮุ่ยก๊วยเฟยได้รับการทะนุถนอมจากฝ่าบาทเพียงนี้ หวงก๊วยเฟยกับเสียนเฟยย่อมทนกับนางไว้ไม่ได้เช่นกัน"

ไทเฮาผงกศีรษะ "ถ้าเช่นนั้นข้าจะรอดูแล้วกัน"

401

งานเลี้ยงในวัง

หวงก้วยเพยใจกว้างจริงดังคาด มอบหมายงานครัวให้กับหนิวอิงเอ๋อร์ ด้วยคำพูดที่น่าฟัง หนิวอิงเอ๋อร์ทำอาหารเก่ง สามารถแนะนำแม่ครัวปรับเปลี่ยนรายการอาหารของตำหนักในให้ดีขึ้นได้ ขณะที่กงเสียนเพยได้รับมอบหมายงานด้านขนบจารีตและกฎระเบียบให้ หลักๆ คอยดูแลนางกำนัล ชั้นที่ และสนมชายาที่ทำความผิด นี่เป็นงานที่ทั้งเปลืองแรงและไม่น่าทำงานหนึ่ง เปลือกนอกกงเสียนเพยไม่ได้บ่นว่าอะไร แต่ในใจกลับอยากกระอักเลือด เดิมทีนางเป็นคนดูแลทั้งตำหนักใน ตอนนี้งหวงก้วยเพยมอบหมายงานเช่นนี้ให้นาง ทั้งนางยังต้องสำนึกบุญคุณอีกฝ่ายด้วย แค่คิดกงเสียนเพยก็อึดอัดใจแทบตาย

หนิวอิงเอ๋อร์⁺ได้รับงานครัว ในใจก็ใคร่ครวญ ห้องครัวเป็นสถานที่ที่ได้รับผลประโยชน์สูง นี่เป็นงานที่ดี ทว่าก็เป็นสถานที่ที่ถูกลงมือได้ง่าย แต่ไม่ว่าอย่างไรนี่ก็เป็นงานของนาง นางเองก็ให้ความสำคัญ นับประสาอะไรกับ

พระราชพิธีขึ้นปีใหม่ในวังใกล้มาถึงแล้ว หนิวอิงเอ๋อร์ก็ต้องเตรียมงานเช่นกัน นางดูแลเรื่องพวกนี้เป็นครั้งแรก ไม่อาจให้เกิดข้อผิดพลาด มิฉะนั้นจะถูกปฏิเสธความสามารถเอาได้

อำนาจดูแลจึงเปลี่ยนจากกงเสียนเพยดูแลคนเดียวมาเป็นหวงก้วยเพย กงเสียนเพย และหนิวอิงเอ๋อร์ร่วมกันดูแล ห้องครวกับภรรยาเป็นเพียงเรื่องหนึ่ง ภายในตำหนักในยังมีหลายเรื่องที่ต้องให้ทั้งสามคนร่วมกันตัดสินใจ

และนี่เป็นเพียงการเริ่มต้นเท่านั้น หวงก้วยเพย หนิวอิงเอ๋อร์ และกงเสียนเพยเริ่มยุ่งกันขึ้นมา ถึงแม้พวกนางจะไม่ได้ลงมือทำอะไรด้วยตนเอง แต่ก็ต้องส่งเข้ารับใช้ไปจับตาดูและคอยดูแล ไม่ว่าอย่างไรหากเกิดเรื่องขึ้นพวกนางจะต้องรับผิดชอบ ดังนั้นต่อให้หนิวอิงเอ๋อร์อยู่ในพระตำหนักหลิวหลี่ก็ต้องให้ความสนใจกับทางห้องครัว พวกทวนเยวี่จะมาแจ้งรายการอาหาร รายงานเรื่องของห้องครัว กระทั่งว่าสีสันของผักและวัตถุดิบให้หนิวอิงเอ๋อร์ฟังทุกวัน นางเองก็ระมัดระวังอย่างมาก

หลังจากรับหน้าที่ดูแลห้องครัวหนิวอิงเอ๋อร์ก็ยุ่งกว่าเดิม แต่ละวันผ่านไปอย่างเหน็ดเหนื่อยยิ่ง

สถานการณ์เต็มไปด้วยความเงิบสงบ เพียงพริบตาเดียว วันงานพระราชพิธีขึ้นปีใหม่ในวังก็มาถึง ก่อนหน้าวันนี้ทั่วทั้งตำหนักในและบรรดาสนมชายาก็เตรียมตัวพร้อมสรรพ

วันปีใหม่ม่าเยือน ทั่วทั้งวังหลวงก็ประดับประดาด้วยสีสัน เปี่ยมล้นด้วยบรรยากาศอันเป็นมงคล

พระราชพิธีขึ้นปีใหม่วันนี้ภายในวังหลวงครึกครื้นอย่างยิ่ง เหล่าเชื้อพระวงศ์และขุนนางในราชสำนักต่างพาคนในครอบครัวมาร่วมงานเลี้ยงในวัง

"พระชายา แยกแล้วพะคะ พ่อครัวเหลียงกับแม่ครัวหลี่กินอาหาร ผิดสำแดง ท้องเสียไปแล้วพะคะ"

หนิวอิงเอ๋อร์ตกใจ "เป็นเช่นนี้ไปได้ยังไง!"

นางป้องกันทุกทางแล้ว ตั้งแต่ได้รับมอบหมายงานครัว หนิวอิงเอ๋อร์ ก็รับผิดชอบต่อหน้าที่อย่างมาก ก่อนหน้านี้ส่งบิสสุมาโดยตลอด ทางด้าน งานเลี้ยง หนิวอิงเอ๋อร์ก็เตรียมตัวพร้อม รวมถึงป้องกันเอาไว้แล้ว แต่ คิดไม่ถึงว่าจะยังเกิดเรื่องกับหัวหน้าพ่อครัวแม่ครัวทั้งสองคนอยู่ดี

"ทำอย่างไรดีพะคะพระชายา" หวันเยวี่เองก็ร้อนใจขึ้นมา เพราะ สองคนนี้เป็นถึงหัวหน้าพ่อครัวแม่ครัว

"เรื่องนี้ปล่อยให้ข้าจัดการ เจ้าส่งคนไปจับตาดูวัตถุดิบอาหาร หาก สังเกตเห็นสิ่งผิดปกติก็อย่าได้ใช้เด็ดขาด รวมถึงจับตามองบรรดาข้ารับใช้ ทางห้องครัวให้เข้าดีๆ ถ้าพบอะไรผิดปกติก็ให้เข้ามาตัวทันที" หนิวอิงเอ๋อร์ กำชับ ก่อนออกไปก็เอ่ยถามหวันเยวี่ว่า "ตอนนี้ฝ่าบาทประทับอยู่ที่ใด"

"เหมือนจะอยู่ที่พระตำหนักกลางเล่อพะคะ" หวันเยวี่ชะงักก่อนตอบ หนิวอิงเอ๋อร์ผ่อนลมหายใจออกมาพร้อมกับโบกมือให้หวันเยวี่ "ไปจัดการธุระของเจ้า ข้าจะไปเข้าเฝ้าฝ่าบาท"

"พระชายาทรงต้องการให้บ่าวไปด้วยหรือไม่พะคะ" หวันเยวี่ถาม หนิวอิงเอ๋อร์ส่ายหน้าน้อยๆ "ไม่เป็นไร ให้ผู้หลังกับม่ายตงตามข้าไป ก็พอ" หนิวอิงเอ๋อร์พูดจบก็มุ่งหน้าไปยังพระตำหนักกลางเล่อ

ข้างนอกพระตำหนักกลางเล่อมีชั้นที่เฝ้าอยู่สองคน หนิวอิงเอ๋อร์ลงจาก เสลี่ยง ขณะที่ม่ายตงเดินเข้าไปก็เอ่ยว่า "กงกงผู้นี้ กุ้ยเฟยของพวกเรา ทรงมีธุระ ขอพบหวงกุ้ยเฟยเจ้าค่ะ"

ชั้นที่สองคนของพระตำหนักฉางเล่อจะไม่รู้จักหนิวอิงเออร์ได้อย่างไร เพราะารู้จักจึงยังไม่มีทางปล่อยให้หนิวอิงเออร์เข้าไป ทั้งสองคารวะแล้ว เอ่ยทันที "ขอภัยพะยะคะผู้ยกุยเพย ฝ่าบาทกับหวงกุยเพยทรงกำลังสนทนากันอยู่ ไม่สะดวกให้รบกวนพะยะคะ"

"ถ้าเช่นนั้นรบกวนแจ้งหลังกง..." หนิวอิงเออร์คิดว่าไม่ได้พบหน้าชื่อหมาจิ้ง แต่พบหลักฐานก็ยังมีดี ถึงแม้จะรู้ว่าการพบชื่อหมาจิ้งกับหลักฐานก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายตายเพียงนั้น คนของพระตำหนักฉางเล่อไม่มีทางปล่อยให้นางได้พบโดยง่าย แต่หนิวอิงเออร์ก็ยังอยากลองดูสักครั้ง

"ขอเชิญผู้ยกุยเพยเสด็จกลับไปด้วยพะยะคะ ประเดี๋ยวฝ่าบาทเสด็จออกมา พวกบ่าวจะรายงานหวงกุยเพยอีกที่ หวงกุยเพยจะทรงเรียกผู้ยกุยเพยมาพบอีกที่พะยะคะ"

สมกับเป็นข้ารับใช้พระตำหนักฉางเล่อ สายตาของหนิวอิงเออร์มองเลยไปยังด้านหลังชั้นที่สองคน เมื่อเห็นที่ตรงนั้นมีพวกบ่าวหญิงยืนอยู่ก็แค้นหัวเราะในใจ ดูท่าหวงกุยเพยจะรอนางอยู่ ถ้าหากนางไว้วางยั้งมาที่หน้าประตูพระตำหนักฉางเล่อ ท่าจะไม่ได้พบเรื่องดี

"พวกเรากลับกันเถิด" หนิวอิงเออร์หันตัวกลับขึ้นเสลี่ยง ไม่มีเจตนาจะบุกเข้าไป

"พระชายา พวกเราจะกลับไปทั้งอย่างนี้หรือพะคะ" ผู้หญิงบ่าวมาตงรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ มาเถื่อนครั้งนี้ยังไม่ทันสู้ก็ถอยกลับเสียแล้ว

"อืม" หนิวอิงเออร์ตอบรับ บรรดาชั้นที่จิ้งยกเสลี่ยงขึ้นแล้วเดินทางกลับไป

ระหว่างทางหนิวอิงเออร์กระซิบบางอย่างกับมาตงที่อยู่ด้านข้าง จากนั้นถึงได้ปล่อยตัวมาตงไป

ภายในพระตำหนักนางเล่อ ชื่อหมาจิ้งกับหลี่เจิงสี่ไม่รู้เรื่อง ที่หนิวอิงเออร์แะมา เวลานี้ชื่อหมาจิ้งกำลังช่วยชี้นะองค์ชายหกคิ้วอักษร หวงก๊วยเฟยอยู่เป็นเพื่อนด้านข้าง ส่วนหลี่เจิงสี่ยืนเฝ้าอยู่ด้านนอกประตู

เสี่ยวเต๋อจื่อรีบร้อนวิ่งมาเอยกับคนที่สองคนของพระตำหนักนางเล่อ "ข้ามีธุระกับหัวหน้าหลี่"

"เสี่ยวเต๋อจื่อกงกง ขออภัยด้วย พระชายากับรัชทายาททรงกำลัง สนทนากับฝ่าบาท หัวหน้าหลี่รับใช้อยู่ ท่านรอสักครู่เถิด"

แตกต่างจากทางหนิวอิงเออร์ ไม่ว่าจะอย่างไรเสี่ยวเต๋อจื่อก็เป็น คนข้างกายฮ่องเต้ ข้ารับใช้พระตำหนักนางเล่อยอมไม่กล้าล่วงเกิน แต่ก็ จดจำคำสั่งของหวงก๊วยเฟยไว้ว่าจะต้องพยายามขัดขวางทุกคนที่แะมา

"พี่ชายทั้งสอง ข้าไม่ได้จะรบกวนฝ่าบาท ข้าแค่มีธุระกับหัวหน้าหลี่ เท่านั้น" เสี่ยวเต๋อจื่อเอ่ย แต่ข้ารับใช้พระตำหนักนางเล่อไม่ยอมผ่อนปรนให้ เสี่ยวเต๋อจื่อเข้าไปชนกัน เพียงให้เสี่ยวเต๋อจื่อรอก่อนเท่านั้น

เสี่ยวเต๋อจื่อโมโห เขาทำงานรับใช้อยู่ที่พระตำหนักหวงจี ถึงแม้จะ สำคัญเทียบกับหลี่เจิงสี่ที่อยู่ข้างกายฮ่องเต้ไม่ได้ แต่ก็ไม่ได้ด้อย ทัวทั้ง วังหลวงมีใครไม่ประจบประแจงเอาใจเขาบ้าง ข้ารับใช้พระตำหนักนางเล่อ กลับไม่ยอมฟังอะไรทั้งสิ้น

"ข้ามีธุระสำคัญของพระตำหนักหวงจี พวกเจ้ากินดีหมีกกล้าขัดขวาง ไม่ให้ข้าไปพบหัวหน้าหลี่ หากเกิดเรื่อง พวกเจ้าจะรับผิดชอบไหวรี" ตอน เสี่ยวเต๋อจื่อพูดจาตีๆ ด้วย อีกฝ่ายไม่เก็บไปใส่ใจ แต่พอเข้มงวดขึ้นมา ขันที่ทั้งสองคนถึงได้แสดงท่าทีลังเลขึ้นมาบ้าง

ถึงแม้จะมีคำสั่งของหวงก๊วยเฟย แต่ไม่ว่าอย่างไรเสี่ยวเต๋อจื่อก็เป็น คนข้างกายฮ่องเต้ เวลานั้นทั้งสองคนไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรดี หนึ่งในนั้น

จึงวิ่งเข้าไปรายงานเสียเลย

หวงก๊วยเพยได้ยินว่าเสี่ยวเต๋อจื่อแวะมา แวดตาก็ลุ่มลึก นางรู้เรื่อง
ที่เสี่ยวเต๋อจื่อสนิทกับหวันเยี่ยคนของพระตำหนักหลิวหลี่ ยามนั้นจึงยิ้ม
แล้วเอ่ยว่า "บ่าวผู้นี้เสี่ยวเต๋อจื่อคงงงมาพบหลิ่งกง เหตุใดไม่ปล่อยยให้
เข้ามาเล่า ช่างตาไร้แววเพียงนี้"

ชื่อหมาจิ้งไม่ได้พูดอะไร หลังจากเข้ารับใช้กลับออกไป เสี่ยวเต๋อจื่อ
ก็เข้ามาบอกรายการบางอย่างซึ่งหูหลี่เจิ้งสั่นๆ แล้วจากไป

หลี่เจิ้งสี้เห็นชื่อหมาจิ้งกำลังสอนองค์ชายหกคัดอักษร อีกทั้ง
หวงก๊วยเพยมองมาที่เขาอย่างลึกซึ้ง สายตานั้นแฝงกลิ่นอายเย็นยะเยือก
หลี่เจิ้งสี้ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็เดินเข้ามากระซิบบางอย่างกับชื่อหมาจิ้ง

เดิมทีหวงก๊วยเพยกับชื่อหมาจิ้งก็นั่งอยู่ใกล้กัน ตอนที่ได้นิยามคำว่า
ห้องครัว ชื่อหมาจิ้งก็ลุกขึ้นยืน ลูบศีรษะองค์ชายหกแล้วเอ่ยว่า "ตั้งใจ
ฝึกคัดให้ดี เอาไว้ข้าจะตรวจอีกที" ชื่อหมาจิ้งพูดจบก็เดินออกจาก
พระตำหนักฉางเล่อไปโดยไม่หันหน้ากลับมาอีก กระทั่งว่าไม่ได้บอกกล่าวกับ
หวงก๊วยเพยสักคำ

หวงก๊วยเพยยืนอยู่ที่เดิมด้วยใบหน้าบิดเบี้ยว แวดตาก็มองประตูเหมิง
อย่างอำมหิต กัดฟันเอ่ยเสียงเย็นชา "ดีเหลือเกิน ทั้งเสี่ยวเต๋อจื่อ ทั้งหลี่เจิ้งสี้
ทั้งอยู่ก๊วยเพย นี่ไม่ถึงว่ากระทั้งสุนัขสองตัวข้างพระวรกายฝ่าบาทก็ซื้อตัว
ไปแล้ว!"

หวงก๊วยเพยโมโหอย่างยิ่ง นางไม่เคยคิดมาก่อนว่าชั้นที่สองคน
ข้างกายชื่อหมาจิ้งจะเข้าข้างหนิวอิงเออร์ กระทั่งว่ายอมทำงานรับใช้
หนิวอิงเออร์กันทั้งคู่ เมื่อคิดว่าหลี่เจิ้งสี้เมินข้ามการดั่งตัวมาเป็นพวกของนาง
ทว่านอนนุ่มต่อหนิวอิงเออร์ หวงก๊วยเพยก็เกือบจะกัดฟันกรามจนแตก ทว่า

ที่ทำให้หวงก๊วยเพยฉุนเฉียวชิงชังมากที่สุดก็คือชื่อหมาจิ้งกลับทิ้งนางและ
รัชทายาทไปทันทีที่ได้ยินว่าห้องครัวเกิดเรื่อง นางเชิญตัวอีกฝ่ายมายัง
พระตำหนักนางเล่ออย่างยากเย็นไม่น้อย

หวงก๊วยเพยแววดาหนาวเหน็บเนียนซา *ฮู่ก๊วยเพย* ซ้ำกับเจ้าไม่มีทาง
อยู่ร่วมกันได้

"พระชายา ฮู่ก๊วยเพยมาขอความช่วยเหลือจากฝ่าบาทแล้วอย่างไร
งานเลี้ยงใกล้เริ่มแล้ว ต่อให้นางเร่งรีบอย่างไรก็ไม่ทัน ยิ่งไม่ต้องพูดว่า
พวกนางยังไม่พบเรื่องวัตถุดิบไม่สดใหม่ ถึงเวลาคิดจะสับเปลี่ยนก็ไม่ทันแล้ว
เพคะ" อวี่นอิงยิ้มขึ้นมา

มูปากหวงก๊วยเพยยกขึ้นเล็กน้อย นางรอดูว่าถึงเวลาหนิวอิงเอ๋อร์
จะรับมือกับสถานการณ์เช่นนี้ได้อย่างไร

หลังจากออกจากพระตำหนักนางเล่อ ชื่อหมาจิ้งก็มุ่งหน้าไปยัง
พระตำหนักหลิวหลี่ หนิวอิงเอ๋อร์เห็นชื่อหมาจิ้งแฉะมากที่โต๊ะมาก เดิมที
ไม่ได้คาดหวังมากเท่าไร ไม่ว่าจะอย่างไรคิดอยากแย่งตัวคนจากมือของ
หวงก๊วยเพยยังคงเป็นเรื่องยาก แต่การมาถึงของชื่อหมาจิ้งทำให้หนิวอิงเอ๋อร์
ปลื้มใจ

"อิงเอ๋อร์ ตั้งใจจะแก้ปัญหาห้องครัวอย่างไร" ชื่อหมาจิ้งถาม

"ฝ่าบาท งานแต่งงานของปีเถาะเมื่อคราวก่อน พระองค์มิได้ตรัสว่า
จะเชิญพ่อครัวของบ้านสกุลปู้มาทำอาหารในพระราชพิธีขึ้นปีใหม่หรือเพคะ
บังเอิญเกิดเรื่องกับพ่อครัวหลีซิงและแม่ครัวหลี่พอดี หม่อมฉันอยากเชิญ
พวกเขามาทำอาหารจะได้หรือไม่เพคะ" เวลานี้หนิวอิงเอ๋อร์ก็นั่งแต่ขอร้อง
ชื่อหมาจิ้งเท่านั้น ถึงแม้ฝีมือการทำอาหารของนางจะไม่เลว แต่นางเป็น

พระชายาผู้หนึ่ง ไม่อาจไปเป็นหัวหน้าแม่ครัวได้

พระราชพิธีขึ้นปีใหม่ในวังครั้งนี้หนิวอิงเออร์⁺ไม่ได้รับผิดชอบอาหารทั้งหมด ทั้งตำหนักในมีห้องครัวใหญ่อยู่แห่งเดียวซึ่งรับผิดชอบอาหารของเหล่าสนมชายา ชายาชั้นแพย^{ขึ้น}ขึ้นไปถึงจะมีห้องครัวเล็กเป็นของตนเองตลอดทั้งงาน ห้องครัวทั้งหมดของวังหลวง รวมทั้งพ่อครัวแม่ครัวหลวง และพ่อครัวแม่ครัวธรรมดาล้วนต้องยุ่งกันทั้งสิ้น

แม้หนิวอิงเออร์⁺จะรับผิดชอบแค่ส่วนเดียว ทว่าก็ไม่อาจให้เกิดความผิดพลาด โดยรวมงานนี้ยังคงเป็นห่วงก๊วยเพยรับผิดชอบ มิน่าซ้ำห่วงก๊วยเพยยังโยกย้ายคนทำงานไปหมดแล้ว เหลือแต่พวกผู้ช่วยเอาไว้ ถึงแม้จะไม่ถึงขั้นไม่ได้เรื่อง ทว่าฝีมือการทำอาหารก็ไม่ได้ดีเลิศ หนิวอิงเออร์เองก็ฝืนเลือกพ่อครัวเฉลี่ยกับแม่ครัวหลัที่ฝีมือพอจะใช้ได้มาเป็นหัวหน้า แต่คิดไม่ถึงว่าจะถูกเล่นงานซ้ำอีก ถ้าเกิดนางทำผิดพลาดจริงๆ ให้คนอื่นจับจุดอ่อนได้ อำนาจดูแลวังนี้ยังไม่ทันกุมให้ร้อนก็หายวับไปแล้ว

ไม่ว่าอย่างไรในวันงาน เชื้อพระวงศ์กับขุนนางล้วนพาคนในครอบครัวเข้ามาในวัง นั่นเป็นสภาพการณ์ใหญ่โตที่มีคนมากกว่าพันคน

หนิวอิงเออร์⁺รับมือกับสถานการณ์เช่นนี้เป็นครั้งแรก หากบอกว่าไม่กังวลย่อมเป็นเรื่องโกหก แค่ผิดพลาดนิดเดียวชื่อเสียงของนางก็พังทลายแล้ว

"อืม ข้าจะให้คนไปแจ้งปี่เถาให้จัดเตรียมคนพวกนั้นเข้าวัง"

"ขอบพระทัยเพคะฝ่าบาท" หนิวอิงเออร์⁺ดีใจมาก มีวาจา^{ขึ้น}นี้ของซือหม่าจิ้งทุกอย่างก็จัดการได้ง่ายแล้ว

ไม่ว่าอย่างไรก็เป็นงานเลี้ยงในวัง ซือหม่าจิ้งจึงลงมือรวดเร็วยิ่งนึกไม่ถึงว่าจะขอตัวพ่อครัวจากทางปี่เถามาได้ถึงสิบกว่าคน หนิวอิงเออร์⁺

ก็นับว่าโล่งอกแล้ว แต่คิดไม่ถึงว่าห้วนเยวียจะมารายงานด้วยความโมโห
อีก "จะน่ารังเกียจเกินไปแล้วเพคะพระชายา เมื่อเข้าบ่าวฟังตรวจสอบ
เนื้อพวกนั้น คิดไม่ถึงว่าจะเหม็นเน่าขึ้นมาได้"

หวนอิงเออร์หัวใจบีบรัดแน่น มุ่งหน้าไปตรวจสอบเนื้อแพะกับเนื้อวัว
เหล่านั้น ทันทีที่ดม กลิ่นเหม็นเน่านั้นก็ทำให้นางมีใบหน้าเขียวคล้ำ เนื้อพวกนี้
ถูกคนวางอุบายอย่างเห็นได้ชัด

"ห้วนเยวีย ส่งคนไปซื้อเนื้อแพะกับเนื้อวัวสดจากข้างนอกมาเดี๋ยวนี้"
หวนอิงเออร์สั่งการห้วนเยวียทันที

ห้วนเยวียชะงัก เอยด้วยสีหน้าตกใจ "พระชายา เนื่องจากมีงานเลี้ยง
ในวัง เนื้อวัวกับเนื้อแพะในตลาดจึงถูกซื้อไปหมดแล้ว บ่าวเองก็ได้นิมนต์มาจาก
คนซื้อของเพคะ"

คืนนี้ คนที่อยู่เบื้องหลังมุ่งเข้ามาที่ข้าอย่างเห็นได้ชัด คนในเมืองหลวง
ที่มีความสามารถเช่นนี้หวนอิงเออร์ไม่ต้องคิดก็นึกออก คนที่น่าสงสัยมากที่สุด
คือหวังกุ้ยเฟยกับกงเสียนเฟย แน่แน่นอนว่าไม่อาจตัดไทเหาทิ้งไปได้

"เหลยอวี" หวนอิงเออร์กลับมาที่พระตำหนักหลิวหลี่ เห็นองค์หญิงสี่
องค์หญิงห้า รวมถึงองค์ชายเจ็ดกำลังเล่นด้วยกันอยู่ก็เอ่ยขึ้น

จากความว่างเปล่า เงามคนผู้หนึ่งก็ปรากฏกายขึ้น เหลยอวีมายืนอยู่
ตรงหน้าหวนอิงเออร์ "พระชายา"

"อืม มีเรื่องหนึ่งอยากให้เจ้าไปจัดการ 'ไม่ว่าเจ้าจะเต็มใจช่วยหรือไม่'
หวนอิงเออร์นั้นไร้หนทางแล้วถึงได้เรียกตัวเหลยอวีมา

"ได้เพคะ" เหลยอวีขานรับ หวนอิงเออร์โล่งอกก่อนจะกระซิบบางอย่าง
กับเหลยอวี

ภายในพระตำหนักนางเล่อ ข้ารับใช้คนหนึ่งรีบร้อนเข้ามากระซิบบางอย่างกับอวิⁱนอิง อวิⁱนอิงโบหน้าเขียวคล้ำ ฟุ้งปราดเข้าไปในพระตำหนักทันที "เกิดเรื่องแล้วเพคะพระชายา!"

"เรื่องอะไร" เวลานี้หวงก๊วยเพยไม่ได้จับตามององค์ชายหกคัดอักษรต่อแล้ว แต่กำลังตีหมาอย่างสบายใจพลางสั่งงานบรรดาข้ารับใช้พระตำหนักนางเล่อ ประหนึ่งไม่กังวลกับความวุ่นวายของพระราชพิธีขึ้นปีใหม่แต่อย่างใดทั้งที่เป็นงานใหญ่ในวัง

"เนื้อแพะกับเนื้อวัวของห้องครัวเน่าเสียทั้งหมดเพคะ" อวิⁱนอิงเอ่ยหวงก๊วยเพยหน้าเปลี่ยนสี เอ่ยอย่างโมโหว่า "เกิดอะไรขึ้น!"

"นี่เป็นเนื้อที่พวกเราวางอุบาย ซึ่งเดิมทีควรอยู่กับทางฮู่ก๊วยเพยเพคะ แต่ตอนนี้กลับมากอยู่ทางพวกเรา เห็นได้ชัดว่าถูกคนเล่นงานเพคะ" อวิⁱนอิงย่นหัวคิ้ว

สีหน้าของหวงก๊วยเพยเองก็ดูไม่ดี งานเลี้ยงในวังครั้งนี้นางไม่ได้มอบหมายเรื่องอาหารทั้งหมดให้กับหนิวอิงเออร์ⁱ นางเองก็รับผิดชอบด้วยส่วนหนึ่งเพราะมีเจตนาจะประชันขันแข่งกับหนิวอิงเออร์ⁱซ่อนอยู่ ตอนนี้วัตถุสิบของนางเกิดปัญหา หวงก๊วยเพยใคร่ครวญแล้วก็รู้สึกไม่ดีขึ้นมา หนิวอิงเออร์ⁱไม่มีความสามารถถึงเพียงนี้ แต่เมื่อคิดว่าชื่อหมาจึงช่วยเหลือ หวงก๊วยเพยก็ยังเคียดแค้นกว่าเดิม

"ทั้งเนื้อแพะกับเนื้อวัวไปเสีย" หวงก๊วยเพยตัดสินใจแล้วเอ่ยทันที

เวลานี้สถานการณ์ด้านหนิวอิงเออร์ⁱราบรื่นแล้ว แต่ด้านหวงก๊วยเพยกลับแย่แย่ รู้สึกเหมือนถูกหนิวอิงเออร์ⁱเล่นงานไปคราหนึ่ง

พระราชพิธีขึ้นปีใหม่จัดขึ้น ณ ลานด้านนอกพระตำหนักหวงจืⁱ

ตอนที่ทางด้านหนิวอิงเออร์ยกอาหารเลิศรสแต่ละรายการไปจัดวางอาหารทางด้านหวงก๊วยเพยเองก็จัดวางเรียบร้อยแล้ว แต่หนิวอิงเออร์เติมพวกอาหารว่างและน้ำชาไปด้วย ทำให้อาหารในงานเลี้ยงหลากหลายมากขึ้น

ทางด้านหวงก๊วยเพยก็ไม่เลว ทว่ากลายเป็นแค่ของประดับตกแต่งให้อีกฝ่ายแทน สภาพจิตใจแค่นี้ก็รู้ได้

ขณะที่กงเสียนเพยเห็นภาพเหตุการณ์เช่นนี้ก็หัวเราะเย้ยหยันออกมา รู้สึกเป็นครั้งแรกว่าหวงก๊วยเพยเองก็ไม่ได้รับมือด้วยยากเพียงนั้น ก็แค่สตรีโง่งมที่ชอบคิดไปเอง หลงตนเอง ทำตัวอวดฉลาดคนหนึ่ง

สำหรับเรื่องของหวงก๊วยเพยกับหนิวอิงเออร์ กงเสียนเพยไม่ได้ร่วมวงด้วย ทว่าก็พอจะรู้เรื่องราวมาบ้าง ไม่ว่าอย่างไรก็กุมอำนาจดูแลงมาหลายปี คนของนางไม่ได้ถูกกำจัดโดยง่ายเพียงนั้น

งานเลี้ยงในวังครั้งนี้กงเสียนเพยรับผิดชอบงานจำพวกตกแต่งสถานที่ ดังนั้นจึงยินดีที่ได้เห็นหวงก๊วยเพยกับหนิวอิงเออร์สู้กัน หากไม่ได้กลัวว่าจะถูกเพ่งเล็ง นางก็อยากจะช่วยก่อเรื่อง ราดน้ำมันบนกองไฟด้วยซ้ำ

เหลียนหลันเอ่ยอย่างได้ใจ "พระชายาทอดพระเนตรสิเพคะ หวงก๊วยเพยกับฮุ่ยก๊วยเพยต่อกรกันแล้ว"

กงเสียนเพยแยมยิ้ม "นี่เพิ่งจะเริ่มต้นเท่านั้น"

402

แม่ลูกนหินนุรชวา

"เสด็จแม่ลองชิมนี้ดูพะคะ รสชาติไม่เลว"

"เสด็จแม่ นี่ก็ไม่เลวพะคะ"

"เสด็จแม่ กิน"

บรรดาเด็กๆ ห้อมล้อมอยู่รอบกายหนิวอิงเออร์ ต่างคืบอาหารให้นาง
แม้แต่องค์ชายเจ็ดยังเลือนจานของว่างที่ตนเองชิมแล้วรู้สึกว่ารสชาติไม่เลว
ไปตรงหน้าหนิวอิงเออร์ด้วย

หนิวอิงเออร์ยิ้มน้อยๆ รู้สึกปลื้มใจกับความกตัญญูของลูกๆ อย่างมาก
จากนั้นก็นึกถึงองค์หญิงสามที่อยู่อารามซ่อนนุหลัน ถ้าหากอยู่ที่นี้ด้วย
ก็ดีแล้ว วันปีใหม่ม่าเยือน ไม่รู้ว่าเยียนเออร์อยู่ที่อารามจะเป็นอย่างไรบ้าง
วันปีใหม่นี้ แต่ที่อารามซ่อนนุหลันกลับกินอาหารเจ

แม้แต่หมอยังกลับมาเข้าร่วมงานเลี้ยงในวัง ทว่าองค์หญิงสาม
ไม่ยอมกลับมา หนิวอิงเออร์รู้ว่าองค์หญิงสามถือสาสิ่งใด จึงไม่ได้บังคับ

เพียงแต่ในใจยังคงพะวงหาและวางใจไม่ลงอย่างยิ่ง

"นั่นคือฮุยเกียเฟย เจ้าคุณองค์ชายเจ็ด องค์หญิงสี่ รวมถึงองค์หญิงห้า ข้างกายนาง ฮุยเกียเฟยช่างมีความสุขจริงๆ"

"นั่นสิ ถึงแม้หวังก๊วยเฟยจะงดงามยิ่ง แต่ฮุยเกียเฟยก็รูปโฉมไม่เลว"

"ข้ารู้สึกว่างก๊วยเฟยงดงามกว่าบ้าง ดุจดุชิตาฉางเอ๋อร์แห่ง ตำนักรักง้วนหนาน* งามสะพรั่งยิ่ง"

"หวังก๊วยเฟยเปรียบดังเทพธิดาดอกบัวมากกว่า"

"ดุจดุชิตาฉางเอ๋อร์ผู้เป็นเทพธิดาจันทร์หา ทั้งกลิ่นอายก็คล้ายคลึงกับ เทพธิดาดอกบัว เธอเป็นว่าข้ารู้สึกว่างก๊วยเฟยงดงามที่สุด"

"อืม ถ้าหวังก๊วยเฟยคือเทพธิดาดอกบัว เช่นนั้นฮุยเกียเฟยก็คล้ายคลึงกับ เทพธิดาดอกเสैया***"

"ฮุยเกียเฟยเหมือนเทพธิดาดอกพุทธานมากกว่า"

"สกุลผู้มีชื่อเสียงเรื่องคนรูปงาม หวังก๊วยเฟยย่อมโดดเด่นที่สุด อย่างมิต้องสงสัย สมัยนั้นถึงขั้นถูกเรียกขานเป็นไข่มุกคู่แห่งเมืองหลวง เทียบเคียงกับจิ้งอีหวังก๊วยเฟย หวังก๊วยเฟยย่อมเป็นหญิงงามอันดับหนึ่ง ฮุยเกียเฟยมาจากตระกูลเล็กๆ เท่านั้น ต่อให้สวมชุดมังกรก็ไม่คล้าย รัชทายาท*** ขาดกลิ่นอายสูงศักดิ์"

"ข้าไม่รู้สึกเช่นนั้น ข้ากลับชอบฮุยเกียเฟยมากกว่า กลิ่นอายของ หวังก๊วยเฟยเย็นชา แต่ฮุยเกียเฟยให้ความรู้สึกอบอุ่นแก่ผู้คน ดูแล้ว เมตตาใจกว้าง ขาดกลิ่นอายสูงศักดิ์อย่างไร"

* ตำนักรักง้วนหนาน หรือก้วนหนานก คือชื่อพระราชวังบนดวงจันทร์ เป็นที่อยู่ของเทพธิดาฉางเอ๋อร์

** ดอกเสैया เป็นดอกไม้ตระกูลเดียวกับโบตั๋น รูปทรงเหมือนถ้วยขนาดใหญ่ มีทั้งสีม่วงอมแดง สีชมพู สีขาวอมแดง และสีขาวล้วน มีเกสรสีเหลือง

*** ต่อให้สวมชุดมังกรก็ไม่คล้ายรัชทายาท เปรียบเปรยถึงคนที่วางตัวสูงศักดิ์ ทว่ากลับถูกคนอื่นจับได้และ มองทะลุปรุไปถึงว่าไม่ใช่คนสูงศักดิ์

"ถึงอย่างไรก็ขาด ยังเป็นห่วงกุ้ยเฟยที่สูงศักดิ์ที่สุด ดงงามที่สุด"

"ห่วงกุ้ยเฟยเย็นชาหึงหะงง เอาเป็นว่าข้าไม่ชอบ ฝ่าบาทเองก็ทรงโปรดปรานสนมอย่างฮุ่ยกุ้ยเฟย เจ้าไม่เห็นหรือว่าฝ่าบาทเสด็จมาพร้อมกับฮุ่ยกุ้ยเฟยกับองค์ชายเจ็ด องค์หญิงสี่ และองค์หญิงห้า ส่วนห่วงกุ้ยเฟยมากับรัชทายาท ฝ่าบาททรงโปรดปรานผู้ใดมากกว่าแค้นองครู่เดียวก็มองออกแล้ว"

"ถึงอย่างไรข้าก็รู้ดีกว่าห่วงกุ้ยเฟยดงงามที่สุด ฮุ่ยกุ้ยเฟยเป็นได้เพียงอันดับสอง"

"พวกเจ้าเลิกเถียงกันได้แล้ว พระชายาทั้งสองพระองค์ต่างดงงาม"

"ก็จริง แล้วเสียนเพยเล่า พวกเจ้าว่าเปรียบได้กับสิ่งใด"

"เทพธิดาดอกเบญจมาศ"

"ข้าว่าคล้ายเทพธิดาดอกอวี่หั่น*"

"จึงอี่ห่วงกุ้ยเฟยยิ่งดงงามกว่านี้ ดุจเทพธิดาดอกโบตัน†"

"จึงอี่ห่วงกุ้ยเฟยสิ้นพระชนม์ไปแล้ว พวกเราอย่าพูดถึงนางเลย พูดถึงสนมชายาคนอื่นเถิด อี้ม ข้ารู้ดีกว่าฮุ่ยเฟยเองก็ดงงามมาก ดุจเทพธิดาดอกกุหลาบ"

"ฟางไฉเหรินเหมือนเทพธิดาดอกกล้วยไม้"

"ฟูซิ่วอี่คล้ายเทพธิดาดอกโมลี**"

เมื่อเด็กสาวอายุน้อยรวมตัวอยู่ด้วยกันก็ให้ความสนใจกับการมองสำรวจเหล่าสนมชายาที่นั่งตรงตำแหน่งเจ้าบ้านมากกว่า อาศัยบุพผาเปรียบเทียบคน วิพากษ์วิจารณ์กันเสียงเบา

ทางด้านสกุลหนิว หนิวหย่งไฉ หนิวซือหย่วน และกู่เสวี่หลิง

* ดอกอวี่หั่น หมายถึงดอกแม็กโนเลีย

** ดอกโมลี หมายถึงดอกมะลิ

ต่างมาร่วมงานเช่นกัน ส่วนทางสกุลหวัง เงินอิงขุนพาหวังจื่อลี่และ
คุณหนูเก้าสกุลหยางมาร่วมงาน หวังเจี๋ยผู่ หวังจื่อหนิง และหวังจื่อหมิง
ยังอยู่ที่ชายแดนเช่นเดิม แม้แต่วันปีใหม่นี้ไม่ได้กลับมา แต่สะใภ้คนโต
เล่าอันเซี่ยนจู่ รวมถึงสะใภ้คนรองเงินเยียนเพยต่างไปร่วมฉลองวันปีใหม่
กับหวังจื่อหนิงและหวังจื่อหมิงที่ชายแดน

"ท่านแม่ เหตุใดท่านป้าสู่ยู่ยู่เพยถึงดูอ่อนวัยกว่าท่านมากเพียงนี้เล่า"

"ใครจะไปรู้ว่านางกนิยาอะไร อี้ ไม่แน่ว่าอาจเป็นปีศาจจึงจอก
กลับชาติมาเกิดก็ได้" หนิวหฺรฺฮฺวาตอบคำถามของบุตรสาวถานอวี่เจี๋ย
สายตาที่มองหนิวอิงเอ๋อร์ซึ่งอยู่สูงส่งห่างไกลมีแต่ความริษยา ทั้งที่นาง
อายุน้อยกว่าหนิวอิงเอ๋อร์สองปี ยังไม่ถึงสามสิบปี ทว่ากลับมีรูปลักษณ์
ดั่งคนอายุสี่สิบปีแล้ว ในขณะที่ญาติผู้พี่ซึ่งนั่งสูงส่งอยู่ตรงนั้นกลับดูอ่อนเยาว์
ถึงเพียงนี้ ทั้งที่อายุมากกว่าบุตรสาวตนเองสิบห้าสิบหกปี ทว่ากลับดูมีอายุ
พอๆ กับบุตรสาวของตนเอง

เมื่อคนเราเปรียบเทียบกับตนเองก็ชวนให้โมโหตายจริงๆ ต่อให้หนิวหฺรฺฮฺวา
อิจฉาริษยาและชิงชังอย่างไรก็ถูกกำหนดให้ทำได้เพียงแหยงหน้ามอง
หนิวอิงเอ๋อร์เท่านั้น

สมัยก่อนหากไม่ได้หนิวหฺรฺฮฺวาทำลายการหมั้นของหนิวอิงเอ๋อร์
หนิวอิงเอ๋อร์ในทุกวันนี้จะนั่งอยู่ตำแหน่งนั้นได้อย่างไร ตลอดสิบกว่าปีมานี้
หนิวหฺรฺฮฺวารู้สึกเสียใจภายหลังไม่ใช่เพียงครั้งเดียว อยากให้ตนเองไปแทนที่
หนิวอิงเอ๋อร์ถึงขั้นกลายเป็นหนิวอิงเอ๋อร์เสียเหลือเกิน

"ท่านแม่ เบาทีงลงเถิดเจ้าคะ ที่นี้อยู่ภายในวังนะเจ้าคะ" ถานอวี่เจี๋ย
เห็นคนรอบข้างหันมามองเนื่องจากหนิวหฺรฺฮฺวาเสียงดังก็รีบกระตุกแขนเสื้อ
มารดาเอ่ยเตือนทันที

"กลัวอะไรกัน ท่านป้าเจ้าไม่ใช่ผู้ภัยเพยหรือไร" ในใจหนีวหุสวารู้สึกไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง แต่ให้กับถานเม่าหลินมาหลายปีก็เป็นแค่เพียงคู่สามีภรรยาในนาม หลังจากวางอุบายเล่นงานถานเม่าหลินจนตั้งครรภ์บุตรสาว ถานเม่าหลินก็ไม่เคยแต่ต้องหนีวหุสวออีก ไม่ว่าหนีวหุสวาจะร้องให้ โวยวาย อาละวาดจะฆ่าตัวตาย หรือใช้กลอุบายอย่างไร ถานเม่าหลินก็จะเมินข้ามหนีวหุสวาเสมอ

หลายปีมานี้ถานเม่าหลินไม่ได้หย่ากับหนีวหุสวา นี่นับว่ายังเหลือเกียรติในฐานะภรรยาให้หนีวหุสวาอยู่หนึ่งอย่าง

"ท่านแม่ ท่านไม่ได้บอกว่าจะหาสามีให้ข้าหรือ" สายตาของถานอวีเจียไม่ได้มองหนีวอชิงเออร์อีก แต่หันไปมองชื่อหมาจิ้ง ต่อด้วยองค์ชายใหญ่ จากนั้นยังกวาดมองไปมาบนร่างของบรรดาเด็กหนุ่ม

"ร้อนใจอันใด เจ้าเป็นบุตรสาวข้า ข้าจะไม่วางแผนให้เจ้าหรือ" หนีวหุสวาไม่พอใจกับความใจร้อนของถานอวีเจีย ทั้งยังย่นหัวคิ้วเอ่ยต่อไปว่า "วันหน้าเลิกเรียกข้าว่าแม่ได้แล้ว เรียกว่ามารดา"

"เจ้าคะ มารดาก็มารดา" ถานอวีเจียเอ่ยอย่างไม่สนใจ ก่อนกระซิบกับหนีวหุสวาต่อ "ท่านแม่ เอ่อ มารดา ข้าไม่อยากแต่งให้กับบุตรอนุสกุลฟู"

หนีวหุสวาตบหลังมือของถานอวีเจียเบาๆ "วางใจได้ ข้าเองก็ไม่มีทางให้เจ้าแต่งกับบุตรอนุสกุลฟู แต่บุตรอนุคนหนึ่งคู่ควรกับเจ้าหรือ"

"มารดาต้องเกลี้ยกล่อมบิดาด้วยนะเจ้าคะ ข้าไม่อยากแต่งกับหวงกวงเฉียงเช่นกัน ก็แค่จิวเหรินคนหนึ่ง อีกทั้งฐานะครอบครัวก็ไม่ดีไม่คู่ควรกับข้าสักนิด"

"ได้ ไม่แต่งกับหวงกวงเฉียง สภาพจากเช่นนั้นข้าเองก็ไม่เห็นอยู่ในสายตา" สายตาของหนีวหุสวาตกลงบนเงาร่างสีเหลืองทองที่อยู่ห่างออกไป

ก่อนก้มหน้าเอ่ยกับถานอวีเจีย "เจียเออร์ เจ้าว่าฝ่าบาทเป็นอย่างไร"

ถานอวีเจียร้องตกใจ "มารดา นั่นเป็นถึงฮ่องเต้ะเจ้าคะ!" ถานอวีเจียไม่กล้าคิดฝัน นับประสาอะไรกับที่ท่านป้าของตนเองยังเป็นพระชายาของฮ่องเต้อีกด้วย แต่ว่ายามเห็นชื่อหมาจิ้งที่รูปงามน่าเกรงขาม ถานอวีเจียก็หน้าแดงใจเต้นเร็วขึ้นมา

"กลัวอันใด สมัยที่ท่านป้าเจ้าเข้าวังก็เป็นแค่บุตรสาวขุนนางตำแหน่งเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ตอนนี้อบิดาเจ้าเป็นถึงขุนนางชั้นห้า สถานะของเจ้าดีกว่าท่านป้าเจ้าสมัยก่อนมากแล้ว"

หนิวหุสวาทิดลুকคิดคำนวณอยู่ในใจ ปีนี้ถานอวีเจียอายุสิบหกปีแล้ว แต่หนิวหุสวารู้สึกว่าไม่ว่าผู้ใดก็ไม่คู่ควรกับบุตรสาวของนาง กระทั่งว่าสกุลผู้มีเจตนาให้บุตรอนุแต่งงานกับถานอวีเจีย หนิวหุสวาก็ยังไม่เห็นกรณีประดุจของสกุลที่อยู่ในสายตา เพราะว่ามีหนิวอิงเออร์อยู่ตรงหน้า สายตาของหนิวหุสวาทจึงมองสูงมาก ที่จับจ้องอยู่ก็คือชื่อหมาจิ้ง

ทันทีที่คิดว่าบุตรสาวของนางเข้าวังกลายเป็นสนมชายา จากนั้นก็แย่งชิงฮ่องเต้มาจากมือของหนิวอิงเออร์ เพียงแค่คิดหนิวหุสวาก็รู้สึกตื่นเต้นอย่างมาก

"มารดา มีผู้เลือกองค์ชายใหญ่ดีกว่า ข้าเห็นว่าองค์ชายใหญ่ก็ไม่เลว ตอนนี้ท่านป้ามีทั้งความโปรดปรานและอำนาจ หากข้าถวายตัวให้ฝ่าบาท ท่านป้าจะทำร้ายข้าหรือไม่" ถานอวีเจียเอ่ยด้วยความกังวล

"กลัวอันใด ขอแค่เจ้าได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาท ท่านป้าเจ้าก็ไม่กล้าแล้ว"

ได้ยินคำพูดนี้ของหนิวหุสวาท ถานอวีเจียคิดตามแล้วก็เห็นด้วย นางชำเลืองมองชื่อหมาจิ้งอีกครั้ง ก่อนก้มหน้าลงด้วยใบหน้าแดงก่ำและ

เอ่ยอย่างชัดเจน "มารดา ข้าตกลงแล้ว"

หนิวหฺรฺฮฺวาได้ยินถานอวีเจียเอ่ยเช่นนั้นก็ยิ้มกว้าง นางคลอดบุตรสาวคนนี้ออกมาได้ดี รวบรวมจุดเด่นของนางกับถานเม่าหลินเอาไว้ ถึงแม้จะรูปโฉมสู้นางปีศาจจิ้งจอกอย่างหนิวอิงเออร์ไม่ได้ แต่ขณะที่อายุอ่อนเยาว์กว่าถึงสิบกว่าปี เมื่อคิดเช่นนั้นในใจหนิวหฺรฺฮฺวาก็รู้สึกว่ามีโอกาสชนะสูงมาก

"มารดา เช่นนั้นข้าจะเข้าวังอย่างไร ปีนี้ไม่ได้มีการคัดเลือกหญิงงาม ข้าเองก็อายุสิบหกปีแล้ว ได้ยินว่าในการคัดเลือกหญิงงามรับเฉพาะเด็กสาวอายุสิบห้าถึงสิบแปดปีเท่านั้น อีกทั้งข้าก็ไม่เคยเข้าเฝ้าฝ่าบาทด้วย"

ถานอวีเจียมองหนิวอิงเออร์อีกครั้ง ภายในใจนึกถึงความอัจฉริยภาพขึ้นมา คิดถึงภาพวันที่ตนเองได้เข้าวังกลายเป็นสนมที่ได้รับความโปรดปรานให้กำเนิดองค์หญิงองค์ชาย ฐานะสูงส่ง ในใจก็ไม่อาวสยบลงได้อยู่ยาวนาน

"วางใจได้ ไม่ว่าจะอย่างไรสุขุ่ยเพยก็เป็นท่านป้าเจ้า ถึงเวลาข้าจะพาเจ้าไปพบนาง ขอแค่นางยอมรับตัวเจ้าเอาไว้ก็จะเข้าเฝ้าฝ่าบาทได้ง่ายๆ แล้ว" หนิวหฺรฺฮฺวาเอ่ย

แต่ถานอวีเจียเองก็ไม่ได้โง่เพียงนั้น เอ่ยด้วยความสงสัยทันที "เป็นไปได้หรือ ท่านป้าจะยอมให้ข้าอยู่ภายในวังได้อย่างไร ยิ่งไม่มีทางช่วยให้ข้าได้รับความโปรดปรานจากฝ่าบาทด้วย"

"เหตุใดจะเป็นไปไม่ได้ เจ้าไม่เคยได้ยินว่าสนมชายาเหล่านี้กลัวถูกแบ่งปันความโปรดปราน จึงหาคนในครอบครัว หาพี่น้องเข้าวังมาช่วยแย่งชิงความโปรดปรานของฝ่าบาทเอาไว้หรือ ในอดีตได้ยินว่าองค์ชายห้าที่สิ้นพระชนม์ไวประสูติจากน้องสาวของอดีตฮ่องเต้ด้วยข้าองค์ชายสี่เองก็ประสูติจากน้องสาวมั่งอุนของจิ้งอีหฺวงกุ้ยเพย แม้แต่หฺวงกุ้ยเพยเองก็มีน้องสาวร่วมเครือญาติอยู่ในตำแหน่งนี้ ถ้าหากท่านป้าเจ้า

ไม่เต็มใจ ข้าจะไปพบหวงก๊วยเพยสักครา ตอนนี้นักบวชเจ้าทำงานรับใช้สกุลฟู่ หวงก๊วยเพยจะต้องเต็มใจพาเจ้าเข้าวังเพื่อแบ่งปันความโปรดปรานจาก ท่านป้าเจ้าแน่นอน"

"หวงก๊วยเพยจะช่วยหรือ"

"เหตุใดจะไม่ช่วย ท่านป้าเจ้าได้รับความโปรดปราน หวงก๊วยเพย จะต้องชิงชิงท่านป้าเจ้าแทบตายแน่นอน เจ้าอยากเข้าวัง นางยอมเต็มใจ ช่วยเจ้า"

หลายปีมานี้หนิวหฺวฺวเองก็เรียนรู้กลอุบายมาไม่น้อย ไม่ถึงขั้น ไร้สมอง แต่สุดท้ายยังคงมีความคิดเป็นของตนเองและไว้เคียงสาอยู่

สาเหตุที่หนิวหฺวฺวรู้สึกว่เรื่องนี้ไม่ยากเพราะเข้าใจว่าหนิวอิงเอ๋อร์ ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้มาอย่างง่ายดาย ดังนั้นนางจึงไม่เห็นปัญหา อะไร อีกทั้งยังคิดว่าบุตรสาวตนเองรูปโฉมไม่เลว จะต้องเข้าพระเนตรฮ่องเต้แน่นอน ถึงเวลาให้กำเนิดองค์ชายสักพระองค์ก็จะยิ่งง่ายตายกว่าเดิม ตัวนางสมัยก่อนไม่ใช่วางอุบายใส่ถ่านเม่าหลินถึงได้ตั้งครรรค์บุตรสาว หรือหรือ ไม่แน่ว่าบุตรสาวได้รับความเมตตาจากฝ่าบาทเพียงครั้งเดียว ก็อาจตั้งครรรค์องค์ชายหรือองค์หญิงแล้วก็ได้ ครรรค์แรกของหนิวอิงเอ๋อร์ ก็เป็นองค์หญิงเหมือนกันมิใช่หรือ

ได้ยินคำพูดของหนิวหฺวฺวแล้วถ่านอวี้เจี๋ยก็ยิ้มออก ในใจไม่ได้รู้สึกว่ การแบ่งปันบุรุษร่วมกับท่านป้าตนเองมีอะไรผิดปกติ สถานที่ที่ถ่านเม่าหลิน ไปรับตำแหน่ง ขนบธรรมเนียมประเพณีของชาวบ้านค่อนข้างเปิดกว้าง มีหน้าข้ายังห่างไกลหนาวเหน็บ ไม่พูดเรื่องพี่น้องร่วมปรณินิบัติบุรุษ คนเดียวกัน กระทั่งว่หลังจากบิดาเสียชีวิต บุตรชายยังแต่งกับภรรยาหรือ อนุของบิดาได้ ดังนั้นเรื่องพวกนี้ไม่นับเป็นเรื่องด้วยซ้ำในสายตาของนาง

หนิงอิงเออร์ไม่ได้รู้เรื่องที่หนิงหฺรฮฺวาพาบุตรสาวเข้าวัง ทั้งยังไม่รู้ว่
แม่ลูกหนิงหฺรฮฺวากำลังกล่าวถึงนาง พระวงหาบุรุษของนาง ทว่าต่อให้รู้
นางเองก็ไม่มีทางเห็นแม่ลูกหนิงหฺรฮฺวาอยู่ในสายตา

ดอญาน

盛世娇宠 9
Sheng Shi Jiao Chong 9

เส้นทางสู่พระชายาคนโปรด 9
เฟิงชิงหลิง เขียน
ลูเหมิงฮวา แปล

จำนวน 456 หน้า
ราคา 419 บาท

Published originally under the title of 盛世娇宠 Sheng Shi Jiao Chong
Copyright © 风铃灵 Feng Qing Ling
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-1989-2

ภาพประกอบ 南栀子 (Nan Zhi Zi)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

‘หมีอั้งเอ๋อร์’ เป็นเด็กบ้านแตกสาแหรกขาด
บิดาคนรู้ บินมารดาให้ยอมหย่า ส่วนเขาก็แต่งงานใหม่
มีบิดาเช่นนี้... อยู่ไปนานวันก็เหมือนไม่มี

ว่าที่ขุนนางอนาคตไกล คู่หมั้นคู่หมายของนางที่จวนจะแต่งงานกันอยู่รอมร่อ
กลับถูกญาติพี่น้องมาแย่งไปอย่างหน้าด้านๆ ใช้วิธีรับทำอย่างการวางยาเสนอตนเองให้
มีญาติเช่นนี้... ไม่มีเสียดีกว่า

จากนั้นนางยังถูกญาติมารดาเลี้ยงหลอกไปเป็นนางกำนัลในวัง เพื่อรับใช้เอ่อพินบุตรสาวตนเอง
กว่าวันแรกที่ไปถึงก็รุมตบนางราวกับนางไปทำอะไร
ไม่รู้จะเป็นโศกดีหรือคราคร่ำ คนที่ยื่นมือมาช่วยนางถึงกับเป็นอ่องเต๋
ทั้งยังเป็นคนเดียวกับที่นางเคยช่วยชีวิตไว้เมื่อหลายปีก่อน
ซึ่งข้อเสนอนของเขาก็คือให้นางกลายเป็นหนึ่งในสนมของเขา
บุรุษผู้นี้ที่มีสิทธิ์อยู่เต็มตำหนักใน... จะคุ้มครองชีวิตนางได้แน่หรือ

